

Dat in den tegenwoordigen tijd dergelijke gevallen zich even zeer voordoen, is helaas al te waar. Eenige jaren geleden nog was in Londen een geval aanhangig van een oude copie naar Ruisdaal, die als echt was verkocht, paradeerende met een deel van den „stamboom” van het in een museum hangend origineel. Men vertelt ook den volgende gewetenloozen streek van een buitenlandsch handelaar, die op een veiling voor een zeer hoogen prijs een beroemd schilderij kocht. Na eenige jaren verkocht hij het met een niet al te groote winst aan een bekend verzamelaar. Jaren later vond hij een tweede exemplaar van hetzelfde schilderij. Kenners werden erbij gehaald en die konden niet anders dan verklaren, dat dit exemplaar echt was. Zoo kon de handelaar voor dit tweede schilderij een zeer hoogen prijs maken. — De gemeene streek van den handelaar is deze, dat hij van het echte schilderij een copie had laten maken en die als echt had verkocht en dat hij het origineel, na het jaren bewaard te hebben zonder het aan iemand te laten zien, ten slotte als een pas gevonden repliek vertoonde, hetgeen hij met des te meer succes kon doen, omdat het een echt stuk was en dus geen kenner hem tegensprak. De geschiedenis is aan den dag gekomen op een tentoonstelling, waar de copie als origineel was ingezonden en door kenners als copie

werd ontmaskerd. Dit gebeurde echter eerst, nadat de handelaar inmiddels het tijdelijke met het eeuwige had verwisseld.

Gelukkig zijn zulke streken niet overtafrijk en is, in het algemeen, de stijl-critiek ver genoeg gevorderd om lont te ruiken in gevallen, waarin dergelijke gevaren dreigen. Behoudens deze soort van „herkomst-vervalsching door onderschuiving” kan men in het algemeen de historische bewijzen als zeer dienstig voor de identificatie beschouwen.

REMBRANDT, GETEEKENDE STUDIE VOOR HET PORTRET VAN ANSLØ.
PARIJS, VERZAMELING EDM. DE ROTHSCHILD.

Gaan wij thans over tot de signaturen. Deze moeten, gelijk gezegd, in den regel als vaste grondslag voor echtheid gelden. Immers het begrip signatuur houdt ten minste dit in, dat de schilder, die haar plaatst, de verantwoordelijkheid voor het werk op zich neemt. Een echte handteekening beteekent dus in de meeste gevallen, dat degene, die haar plaatste, tevens de schilder

is. Is dit niet het geval (hetgeen doorgaans stijl-critisch valt uit te maken), dan is de schilderij toch stellig onder de oogen van den signeerenden meester gemaakt en heeft deze gewild, dat zij als zijn werk zou worden aangemerkt.

Het vinden van een echte handteekening geeft dus in verreweg de meeste gevallen den doorslag bij de determinatie van de schilderij, waarop zij voorkomt. Een goed voorbeeld hiervan is het prachtige portret van een jongetje in 't grijs, door Mevrouw Rose ten